

മലങ്കര ഇടവക പത്രിക

പുസ്തകം ൨൦

൧൯൧൧ മകരം

പേജ് ൧

ഇടവകപത്രിക

ഈ ലക്കത്തോടുകൂടി മലങ്കര ഇടവകപത്രിക അതിന്റെ ഇരുപതാമത്തെ വയസ്സിൽ പ്രവേശിക്കുകയായി. പത്രികയുടെ ഏതാകാലവർത്തനമുള്ള അയസ്സിൽ അതു പലകം വിശിഷ്ടാ മലങ്കര സുവിശ്വാസികളാഗങ്ങളാൽ പല വിധത്തിൽ പ്രയാജനകരമായി തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു നിസ്തംശമാണ്. സഭയിൽ പൂർവ്വാലംഭമുള്ള ഉടൻവന്ന പല വിശ്വാസാചാര്യന്മാർക്കു ഒരു കാലത്തു ഇതരസമുദായങ്ങളിൽ പലരും ഉണ്ടായിരുന്നു. സാധാരണമായ പരിഹാസത്തിന്റേ പാത്രീഭവിച്ചിരുന്നു. മശിഹിയുടെ അമ്മയെപ്പോലെ "പുണ്യനാരായണ" പരിശുദ്ധന്മാരുടെ അമ്മയെപ്പോലെയുള്ള സംസ്കൃതമോ മരിച്ചവയെപ്പോലെ വെളിച്ചമുള്ള പ്രാർത്ഥനയോ കല്പനയോ ഇവയെപ്പോലെയുള്ള മറ്റു അനേകം സംഗതികളോ പരക്കെ കൃതമാനസ്സുമാരും അധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തിട്ടുള്ളവരുമെന്നു ഗണിച്ചുവാനുവയ്ക്കുന്ന പല അഭിജ്ഞന്മാരും കേവലം ത്യാജ്യങ്ങളായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ വക സംഗതികളെല്ലാം സ്വസ്ഥാനത്തിലാണെന്നും അംഗീകർന്നുവെച്ചവരുള്ള പ്രൊഡങ്ങളായ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകൾക്കുള്ളിലും ഇപ്പോൾ അമരിക്കപ്പെട്ടുപോയവരായെന്നും മാറ്റം പത്രിക ശക്തിയായും ഭംഗിയായും വാദിച്ചുകേണിപ്പോൾ അതു സഭാഗങ്ങളിൽ ഒരു വലിയ ഭാഗത്തിന്റെ വിശ്വാസസ്ഥൈർയ്ത്തിനും അന്യന്മാരുടെ അടക്കത്തിനും സംഗതിയായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതാണ്.

വാദവിഷയങ്ങളിൽ ഉപേക്ഷിച്ച ചിലപ്പോൾ വളരെ ഉന്മുഖത്തോടുകൂടി വ്യവഹാരം നടത്തുന്ന അംഗങ്ങൾക്കുള്ള പത്രികയുടെ ഭാവമോ ഭാഷയോ പ്രകൃത്യാ കഠിന കടുത്തുപോവാൻ സംഗതി വന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. അങ്ങിനെ വരുന്നതിൽനിന്നു നന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതിൽ പത്രികയെ കല്പനയോടു കൂടി നിർവ്വഹിച്ച് വല്ലവരും ഈ വക വാദവിഷയങ്ങളായിത്തീർന്നുവെന്നു ഇനിയും അറിയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തങ്ങൾ വല്ലവരെന്നു ശരിപ്പറയുകാണു പ്രയാസം. പത്രികയ്ക്കു വല്ല ബാലചാര്യങ്ങളും വന്നുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവരും പത്രികയുടെ ബന്ധുക്കൾ കമ്മിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ സമുദായത്തിലുള്ള പല മാനുഷന്മാരും സൂക്ഷ്മതയുള്ള പത്രികയെ പൂർവ്വാധികം സ്നേഹിക്കയും പലേ വിധത്തിൽ പത്രികയ്ക്കു വേണ്ട എല്ലാ സഹായസൗകര്യങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതിന്നു ബദ്ധശ്രദ്ധന്മാരായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്പോൾ ചിലർ ചെയ്യുന്നപ്രകാരം നമ്മുടെ മാനുഷന്മാരിൽ പലരും തങ്ങളുടെ സമയത്തിൽ ഒരു ചെ

റിയ ഭാഗം. പത്രികയുടെ സർവ്വപ്രകാരങ്ങളുള്ള ഉപകർഷണങ്ങളുവണ്ടി വിനിയോഗിച്ചാൽ പത്രിക സ്വരത്തിലും കായ്ക്കൊരവരത്തിലും ഉപയോഗത്തിലും എത്രയോ ഉയരും മനോഹരമായ പക്ഷാപരമിപ്പു. പത്രികയുടെ ജീവസംസ്കാരത്തിന് അത്യാവശ്യമായ മുൻകൈ വരിസംഖ്യ അടച്ചുതന്ന പിൻ പലതും അമാന്തിച്ചുകഴിയുന്നു എന്നുള്ളതും നമ്മുടെ സമുദായാഭിമാനികൾ ഓർക്കേണ്ട വേറെ ഒരു സംഗതിയാണു. ഓ: അച്ചന്മാരും ജനങ്ങളും ഈ കായ്ക്കത്തിൽ തങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിപതിച്ചു പരിഹാരമുണ്ടാക്കണമെന്നുകൂടി അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു. സാമുദായികങ്ങളായ പല കായ്ക്കങ്ങളെയും ശരിയായ പ്രവർത്തനത്തിന് ഒരു പത്രത്തിന്റെ അവശ്യത എത്രമാത്രമുണ്ടെന്നു പറയാതെതന്നെ ഈ കാലത്തു പലക്കും മോശമാണ്. പത്രിക ഇരുപതാമത്തെ വയസ്സിൽ പ്രാവേശിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ അതിന് ഒരു പുതിയ ജീവനും ശക്തിയും ഉണ്ടായി പൂർവ്വാധികം സമുദായാംഗങ്ങൾക്കു ഉപയോഗപ്രദമായിത്തീരുന്നതിന് ദൈവത്തെ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു.

കാ:താലിക്കു സഭയും മനുഷ്യാവതാരവും (രൂടപ്പ്)

(ഫാദർ പി. വി. ഓവീട്ട്)

“സകലത്തിലും സകലവും തിക്തജനവന്റെ ശരീരവും നിറവും ആകുന്ന സഭ” (എഫെ. ൧: ൨൨, ൨൩) അതെ, സഭ മ’ശിഹായുടെ ഉദ്യോഗാഴ്ചയ്ക്കുള്ളതും വരുവാനുള്ളതുമായ തനിപ്രത്യക്ഷതയുടെ ജീവകരുവും (ഓർഗൻ) ആകുന്നു എന്നതു: പൊഴലാസ് പറയുന്നതായി നാം കാണുന്നു എന്നുതന്നെയല്ല, തന്റെ നിറവും ആകുന്നു എന്നാത്ര. താൻ “നിറവും ആകുന്നു” ഉന്നതമായ തന്റെ സ്വന്ത ജീവന്റെ ധനത്തെ താൻ സഭയിലും സഭയിൽ കൂടിയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഒരു “ശരീര”ത്തിന്റെ അർത്ഥം തന്നെ ഇതാകുന്നു.

മാറുള്ളവരൊക്കൾ മ’ശിഹായ്ക്കു സ്വന്തമായി ഒരു സ്വർഗ്ഗീയ ശരീരം ഉണ്ടു—അതിൽ താൻ സ്വർഗ്ഗീയ അടുക്കുൾക്കു പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നു—സംശയമെന്തെ? തന്റെ മഹത്വപീകരിക്കപ്പെട്ടതും രഹസ്യത്തിനടുത്തതും ആയ ശരീരം (തമ്മിൽ സംബന്ധം, എത്രപ്രകാരമായിരുന്നാലും) ഭൂമിയെ വിട്ടുമാറിപ്പോയിട്ടില്ലെന്നു നിശ്ചയമാകുന്നു. താൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ മാത്രമല്ല, പിന്നെയും ഇവിടെയും അവതാരശരീരത്തിലിരിക്കുന്നു. “കറുത്തൊന്നു കുമ്പഞ്ഞു ഞാൻ നിങ്ങളുടെ പക്കൽ വരും,” (തു: യോഹാ. ൧൪: ൧൮) “ഇതാ ഞാൻ ലോകാവസാനത്തോളം എല്ലാ നാളും നിങ്ങളോടുകൂടെ ഉണ്ടു” (തു: മത്താ. ൨൮: ൨൦) ഈ വാക്യങ്ങൾ ഇതിനെ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടു. ‘അഞ്ചുരക്കാർ’ പറയുന്നപോലെ അല്ല അങ്കിലും താൻ വന്നതന്റെ രഹസ്യശരീരത്തിൽ വാക്കുന്നു എന്നതു വാസ്തവമാകുന്നു. തന്നെകാണിക്കയും തന്നോടുകൂടെ ഒന്നിരിക്കയും ചെയ്യുന്നതായി ഒരു ശാരീരിക രൂപം താൻ ഭൂമിയിൽ ധരിക്കുന്നു. അതിനെ ധരിച്ചു താൻ ഇപ്പോഴും ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ പ്രവൃത്തിക്കും പറയും ചെയ്യുന്നു. അതു സത്യമായ ഒരു ശരീരം ആകുന്നു. ആ ശരീരം തന്റെ സഭയ്ക്കത്രെ അവൻ തനിക്കു പ

കരം ആകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ മരിയാകയില്ല, എന്നെന്നാൽ, പകരം നീൽക്കുന്ന ആളിനു, രണ്ടെന്നിങ്ങിയ ആളിനെ കൂടാതെ ഒരു ആളുതന്നെ വൻ ഉണ്ടു. എന്നാൽ സഭ, തന്നിട പകരം എന്നു പറഞ്ഞാലും, രണ്ടെ കൂടാതെ അവൾക്കു സ്വന്തമായി ഒരു ജീവൻ ഇല്ല. അവളെ ജീവിപ്പിക്കുകയും അവളുടെ പല അവയവങ്ങൾ രമ്മിൽ ബന്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു തന്റെ ജീവൻ ആകുന്നു. അപ്പലിൽ പാക്കും “നമുക്കൊ, നമുക്കു മ് ശീഹായുടെ മാ സ്സുണ്ടു” (൧ കോർ. ൨: ൧൩) എന്നു ശ്രീഹായ്ക്കു പറവാൻ കഴിയത്തക്കവണ്ണം, രണ്ടെ സ്വന്തത്തോടു കൂടുകയോ. അവളിൽ ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നതു തന്റെ ആത്മാവാകുന്നു.

ഇങ്ങിനെ സഭ ഇപ്പോൾ, മ് ശീഹായെ രണ്ടെ ഭൂമിയിൽ അയിരുന്നപ്പോഴത്തെപ്പോലെ കാഴ്ചയ്ക്കും വിശ്വാസത്തിനും വിഷയീഭവിച്ചിരിക്കുന്നതാകുന്നു. അവൾ, ലോകക്കു എല്ലാം നോക്കിക്കാണത്തക്കവണ്ണം “മലമേൽ പണിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പട്ടണം” (ശു: മത്ത. ൫: ൧൪) ആകുന്നു. ഈ ലോക രാജ്യത്തുത്തമമായവോളം, ഇവളെ ഒരു ശക്തിയുള്ള കൂട്ടമായി എണ്ണാൻ വന്നിരിക്കുന്നു. ഒന്നു കാണപ്പെടുന്നതും ഒന്നു കാണപ്പെടാത്തതുമായി സഭ രമ്മിൽ വേർതിരിച്ചുപറയുന്നതു അപ്പോസ്തലകാലത്തു കേട്ടിട്ടില്ലാത്തതായിരുന്നു—അതു കക്ഷികളുടെ കാലത്തു കോട്ടികഴപ്പിയ ഒരുവേല അത്രെ. സഭ, ഒരു “രഹസ്യ” ശരീരം എന്നു വിചിക്ഷപ്പെടുന്നതു അതിന്റെ രൂപം നിണ്ണയിപ്പാനുള്ള പ്രയാസം കൊണ്ടോ ‘വിശുദ്ധ കാതോലിക്കാസഭയിൽ’ (ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിൽ) ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതു, അതു ദൈവത്തിനു മാത്രം അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരുകൂട്ടം ഭക്തിയുള്ള ആത്മാക്കൾ എന്നു നാം ഊഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ അല്ല. വിശ്വാസം പറയുന്നതു, വേദാന്തകാരണത്തിനാകുന്നു. എല്ലാവരായും കാണപ്പെടുന്ന സമുദായത്തിന്റെ നൂതനസ്വഭാവത്തെ വിശ്വാസത്തിനു മാത്രമേ തിരിച്ചറിവാൻ കഴിയത്തൊള്ളു എന്നതുകൊണ്ടാത്രെ. കഠിന പരീക്ഷകളുടെയും പ്രയാസങ്ങളുടെയും ഇടയിൽ, സഭയുടെ ജീവൻ സത്യമായിട്ടു സ്വർഗാരോഹണം ചെയ്തവനായ അതിന്റെ ശിരസ്സിന്റെ ജീവനാകുന്നു എന്നും, മനുഷ്യരുടെ ദൃഢമായ കൂട്ടം, കാഴ്ചയ്ക്കും ഇങ്ങിനെയിരുന്നാലും, അതിനെ ഒരിക്കലും വിടാതെയും അതിനു വിരോധമായി സ്ഥിരമായും സമ്ബ്രമായും പാതാളവാതിൽ ജയിപ്പാൻ സമ്മതിക്കത്തക്കവണ്ണം അതു ഒരു ദൈവീകതത്വത്തിന്റെ വീടും ഇരിപ്പിടവും ആകുന്നു എന്നും സമ്മതിപ്പാൻ വിശ്വാസത്തിനു മാത്രമേ കഴിയത്തൊള്ളു.

ഇങ്ങിനെ മ് ശീഹായുടെ ശരീരത്തെ കാണപ്പെടുന്ന ഒരു പണി (കെട്ടിടം) അയി പറയുന്നതിൽ, ഈ ലോകത്തിൽ നിന്നു വാങ്ങിപ്പോയ വിശ്വസികളുടെ തലമുക്കളെ നാം മറന്നുപോകുന്നില്ല. ഇപ്പോഴും, അവർ രഹസ്യ ശരീരത്തിന്റെ അവയവങ്ങൾ അത്രെ. “സകലത്തെയും നിറയ്ക്കേണ്ടുന്നതിനു സകല സ്വഗ്ഗങ്ങൾക്കും മേലിലേക്കു കരേറിയ” (എഫ. ൪: ൧൦) വന്നായ മ് ശീഹായ്ക്കു, സ്വഗ്ഗത്തിലും പർവ്വതങ്ങളിലും ഭൂമിയിലും ഒരുവോലേതെക്കുപത്തിൽ, തന്നെത്താൻ കാണിക്കുന്നു; എന്നാൽ താൻ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നു എന്ന ശരീരം എല്ലായിടത്തും ഒന്നുതന്നെ ആകുന്നു. ഇടയ്ക്കുള്ള സ്ഥിതിയുടെ ഉപദേശത്തിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ടിയ സ്ഥലം ഇതല്ല; എന്നാൽ യേശുവിന്റെ ജീവൻ ഇപ്പോഴും അതിൽ പാക്കുന്നു എന്ന

ജീവനുള്ള ആത്മാക്കളുടെ ആശീർവ്വത്തക്കുറിപ്പ്, അതിന്റെ കാണ്മപ്പെട്ട ഓർമ്മയുടെ കാണ്മപ്പെട്ടവയോടുകൂടെ "പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സംസ്കൃതം" (ക്രൈസ്തവ) ത്തിൽ (൨ കോർ. ൧൩: ൧൪) പൂർണ്ണ ജീവനോജിപ്പിൽ ആകുന്നു എന്ന പാശ്ചാത്യരീതിയിൽ നിവൃത്തിയില്ല. പാശ്ചാത്യരീതികളെ നമ്മുടെ കർമ്മവിന്റെ ഇരക്കുടലിലേക്ക് 'ശുദ്ധിമാന്മാരുടെ സംസ്കൃതത്തിലേക്ക്' ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു എന്ന മതസംഗതിയില്ല. അപ്പൊസ്തല വിശ്വാസപ്രമാണത്തിലും പാഞ്ഞിരിക്കുന്നതു അംഗീകരിച്ച് കാരോലി കർ ഉപ്പോർ നടപ്പിൽ വരുത്തിവരുന്നതു സന്തോഷകരമാകുന്നു. നിത്യ കാര്യങ്ങളിൽ മരണം, സഭയെ ഉടയ്ക്കുന്നില്ലെന്നു ആവിശ്വാസപ്രമാണവും കാണിക്കുന്നു. അദ്യകാലത്തു ഊർജ്ജ്വലിച്ച് വെച്ചു കാണിച്ചതുപോലെ, മിശിഹായോടു ജീവന്റെ ഒന്നിപ്പുള്ള അല്ലാവകും ഇപ്പോഴും ഒരു അർത്ഥത്തിൽ "സകലവും പൊതുവെ" (൧ കോർ. ൩: ൨൨) എന്നവണ്ണം ഒരു സംസ്കൃതം അത്രെ അവശ്യമായിരിക്കുന്നത്.

ശുദ്ധിമാന്മാരുടെ സംസ്കൃതം അല്ലെങ്കിൽ ക്രൈസ്തവ എന്നതു ജീവനുള്ള വഴികളുടെ മറിച്ചവരുടെ ക്രൈസ്തവ മാത്രമല്ല ആ കൂട്ടങ്ങളുടെ അവയവങ്ങൾ രമ്മിൽ രമ്മിലും അങ്ങിനെതന്നെ എന്നു പറയണമെന്നില്ലല്ലോ. ഒരുവന്റെ സൗഖ്യം (ഗുണം) എല്ലാവരുടെയും സൗഖ്യമാകുന്നു എന്ന ഈ സത്യത്തിന്റെ ഒരു മിനൽ. പൂർവ്വകാലത്തു ദുസ്സാധിക്ക് തത്പരജ്ഞാനവും കണ്ടുപിടിച്ചു പാഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മിശിഹായിൽ വെളിപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള ഉപയോഗം വ്യക്തമാക്കാതെ ഉപയോഗിക്കുമാറാകട്ടെ!

പൗരവിശ്വാസവും പുതിയ അടിപ്രായവും

സഭാചരിത്രത്തിലാകട്ടെ വേദപുസ്തകചരിത്രത്തിലാകട്ടെ ശർഭങ്ങളായ പലിയ ശക്തികളുടെ അവിർഭാവമാ അഭിവൃദ്ധിയെ അല്ലാക്കാലത്തുമാരുപാലയുണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നില്ല. കടലിലെ തിരമാലകൾ പൊങ്ങിയും താണും കാണുന്നതുതന്നെ അതിന്റെ മുമ്പോട്ടുള്ള ഗതിയെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനു അവയ്ക്കും വേണ്ടതായ ഒരു സ്ഥിതി വിശേഷത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു മാത്രമാകുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ ദൈവഹൃദയത്തിൽനിന്നു മനുഷ്യക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള വെളിപാടുകളും ലോകചരിത്രത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മഹത്തരങ്ങളെല്ലാം ഓരോ പ്രത്യേക അവസരങ്ങളിലും കാലയളവിലുമത്രെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

ദൈവമെന്നുള്ളത് ഒരാളാണെന്നും വിശ്വാസാധാരണ അധർമ്മമാണെന്നും ഈ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുകയും സേവിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും മറ്റൊരു മനുഷ്യനോടു സംസ്കൃതം ചെയ്യുന്നതിനെക്കാൾ ഉത്തമമായും പരിശുദ്ധനായുള്ള സംസ്കൃതം ഈ ദൈവത്തോടുകൂടാകുന്നതിനു നിവൃത്തിയുണ്ടെന്നും ഒന്നാമതായി ക്രിസ്തുവിനു മുൻപെ ഏതാണ്ടു രണ്ടായിരം കൊല്ലത്തോടടുത്തു അബ്രാഹാമിനായിരുന്നു വെളിപ്പെട്ടത്. അതു മുതൽ ആവക സത്യങ്ങൾ ലോകത്തിന്റെ സാധാരണസ്വത്തിൽനിന്നും.

പട്ടെക്കാരും കഴിഞ്ഞശേഷം മോശ എന്നൊരു മഹാൻ എഴുന്നീറ്റു. വിദഗ്ദ്ധരും ഗംഭീരനുമായിരുന്ന ആ ദിവ്യപുരുഷന്റെ കാലത്താണ് ദൈവ

വത്തിനു “യഹോവാ” എന്നുള്ളവേരു ഒന്നാമതായി കൊടുത്തുതടങ്ങിയ്ക്കേണ്ടുന്ന വേദപുസ്തകംകൊണ്ടു കാണുന്നു. അതന്നു മുൻപു ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു ധീരചിന്തയോടെയും തിന്നെക്കുറിച്ചു കൂടുതലായി മറുപുറം ധരിക്കുകയും ദൈവവുമായ മോശയുടെ നേതൃത്വത്തിൻകീഴിൽവന്ന ഇസ്രായേൽജനവും തമ്മിൽ പരിയാപനമുണ്ടെന്നും മറ്റും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ ദൈവം ഇസ്രായേലിന്റെ രാജാവായി ഇരുന്നുകൊണ്ടു അവരെ ഭരിക്കുകയും നടത്തുകയും മറ്റും ചെയ്തു. ദൈവം തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി യുദ്ധം നടത്തുന്ന ആളും ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ സ്വന്തവുമെന്നവർ വിശ്വസിച്ചുവന്നു.

പിന്നീട് നാം കാണുന്ന ഒരു വലിയ ദീപകൻ ദീപിപ്പാൻമാരുടെ കാലമാണ്. ഇവർ ഒരു കൂട്ടർ വേദരത്നമാണ്. ലോകത്തിൽ അനേകായിരം ജനസമൂഹങ്ങൾ വെളിച്ചം ചൊരിയുന്ന സ്ഥിതി ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്, ചെയ്യുന്നമണ്ടു്, എന്നാൽ അവയിലെല്ലാം ഒരു വക ലക്ഷണം പറയുന്നവരും വെളിച്ചപ്പാടാകുമുണ്ടെങ്കിലും ഇസ്രായേലിൽ കാണപ്പെട്ടപ്പോഴെല്ലാമുള്ള ദീപിപ്പാൻമാരെ ലോകത്തിൽ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ജാതിയിലും കാണുകയില്ല. അവരെക്കുറിച്ച് ഒരു വക ഭ്രാന്തന്മാരും തൊഴിലില്ലാത്തവരും വിവരിച്ചിട്ടുള്ളവരും അന്നുമിന്നും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ ഭ്രാന്തിലും വിചിത്രങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളായി പരിവർത്തിതമായ ദൈവത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെ ഇത്രയും നിമ്ബലമായും ഫലപ്രദമായും വിശദമായും മറ്റുള്ളവർ കാണിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ള വേറെ ഒരു വർഗ്ഗം പ്രാസംഗികന്മാരെ ലോകത്തിലുള്ള യാതൊരു സാമൂഹികചരിത്രത്തിലും കാണുന്നില്ല. അമോസ് കർത്താവായ ദൈവത്തിന്റെ നിരീന്ദ്രതയെക്കുറിച്ച് ഉഗ്രമായി പ്രസംഗിച്ചു. ജനസമാഹാരം അന്ന് വിചാരിച്ചിരുന്നതു മോശയുടെ ന്യായപ്രമാണങ്ങളിൽ പാഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ പ്രമാണങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു മന്ത്രം നോക്കിക്കൊണ്ടാൽ മതി. പിന്നെയുള്ളതിനു നാം വിചാരിച്ചെടുത്തുകാണുകയില്ല എന്നായിരുന്നു. അമോസ് തന്നെയും ദൈവത്തിന്റെ നിരീന്ദ്രതയെക്കുറിച്ച് പ്രസംഗിക്കുകയും ഉദ്ദേശിക്കുമ്പോൾ കൂടാതെ ചെയ്യുന്ന നന്മപ്രവൃത്തികൾ എത്രതന്നെ സ്തുത്യർഹങ്ങൾ എന്നു താൻ അറിയുകയും അവയുടെ പരിശോധിച്ചു നമ്മുടെ ഉദ്ദേശങ്ങളുടെ ഉറവയുടെ ഗതിയെ അറിയുന്ന ദൈവമുൻപാകെ നിരന്തരമാകുന്നു എന്നു പറിപ്പിച്ചു. പിന്നീട് എഴുന്നീറ്റ ഹോശിയായ പ്രവാചകൻ ദൈവത്തിന്റെ സ്തോത്രത്തെക്കുറിച്ച് പറിപ്പിച്ചു. ചാരിത്രാത്മിക നഷ്ടമാക്കിക്കളഞ്ഞ ഒരു സ്ത്രീ തിരിച്ചു ചെന്നാലെന്നുപോലെ ഇസ്രായേൽ തിരിഞ്ഞു ചെല്ലുമെങ്കിൽ താൻ അവരെ സ്തോഹിക്കുമെന്നും അർത്ഥാർത്ഥത്തോടും കൂടെ കൈക്കൊള്ളുമെന്നും പറിപ്പിച്ചു. ഇവരുടെ സ്തുതി കൂടെ കടന്നു ഷശായായും ദൈവത്തിന്റെ പരിവർത്തിതയെക്കുറിച്ച് നല്ലപോലെ പറിപ്പിച്ചുതടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ ദീപിപ്പാൻമാർ ഒരർത്ഥത്തിൽ പഴയനിയമകാലത്തെ സുവിശേഷകന്മാരായിരുന്നു. വളരെകാലം കഴിഞ്ഞശേഷം യോഹന്നാൻ മാർത്തോമ്മാ തന്റെ ശബ്ദം കേൾപ്പിച്ചു. അടുത്തുതന്നെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാനിരുന്ന ദൈവരാജ്യത്തെക്കുറിച്ച് മിശിഹായെക്കുറിച്ചും താൻ പ്രസംഗിച്ചു.

യേശു മിശിഹാവന്നപ്പോൾ തന്റെ കാലത്തുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം ചുവടെ മാറ്റിത്തടങ്ങി. താൻ പറിപ്പിച്ചതു അതുവരെ ഉള്ള വിധത്തിൽ തന്നെയല്ല കല്പനകളെ പ്രമാണിക്കേണ്ടതു അവയുടെ ഉദ്ദേശം

വെളിച്ചത്തിന്നു വേണ്ടിയാണെന്നും അക്ഷരപ്രകാരമുള്ള ഒരു നിവൃത്തിക്കു തന്നെ അല്ലെന്നും മനസ്സുകൊണ്ടുവേലും വാചം ചെയ്താൽ അതും പ്രവൃത്തി വോലെതന്നെ വാചമാണെന്നും ശബ്ദാചാരമാകട്ടെ കർമ്മരോഗികളോടും വാചികളോടും ചുക്കുരോടും വത്തിക്കുന്നതാകട്ടെ തന്റെ കാലത്തു കാണപ്പെട്ട ന്യായശാസ്ത്രികളോ സഭാനാഥന്മാരോ വരിപ്പിച്ചതുവോലെ അല്ലെന്നും ദൈവരാജ്യത്തിന്നു ദൂരെ എങ്ങും പോകേണ്ടെന്നും ഭരതം ഓരോ രാജ്യത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ തുടങ്ങുന്നതാണെന്നും ദൈവഹൃദയം എല്ലാത്തോഴും സ്നേഹസമുച്ഛാലം വാചികളുടെ അന്തരംവത്തിൽ വളരെ താല്പര്യത്തോടുകൂടെയും ഇരിക്കുന്നതാണെന്നും മറ്റും അധികാരത്തോടുകൂടെ വരിപ്പിച്ചു. അന്നുള്ളവർ ഇവയെല്ലാം വളരെ പുത്തരിയായിത്തോന്നി. വലക്കും തന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ കീഴ്മേൽ മറിക്കുന്നവയെന്നും സ്വീകാര യോഗ്യങ്ങളല്ലെന്നും കൂടെത്തോന്നി. പിന്നീട് കാണുന്നതു ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ചരിത്രമാണ്. (തുടരും) കെ. സി.

വാചാതിന്റെ സ്വഭാവവും അതിന്റെ ഫലങ്ങളും.

എം. എം. അലക്സന്ദ്രയോസു ശെമ്മാശ്വർ.

വാചം എന്നാൽ ചെയ്തേണമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനെ ചെയ്യാതിരിക്കുകയും ചെയ്യരുതെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനെ ചെയ്യുകയും അകുന്ന എന്നു മൊത്തമായി പറയാമെങ്കിലും ഈ വിവരണം കൊണ്ടു വാചം എന്ന വാക്കിനാൽ ക്രിസ്തീയ സഭയിൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അത്മപുണ്യമായി വെളിവാകുന്നതല്ല. ക്രിസ്തീയ സഭയിൽ വാചം എന്നു പറയുന്നതു ദൈവഹിതത്തിന്നു വിരോധമായിരിക്കുന്ന വിചാരങ്ങളിൽ നമ്മുടെ വിൽ (മനസ്സ്)നെ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയോ ആയതിന്റെ ഫലമായി നമ്മുടെ അത്മാക്കൾക്കു ദോഷഫലത്തെ ചെയ്യുന്ന വല്ല ദുഷ്ടവിചാരങ്ങളിലോ പ്രവൃത്തികളിലോ രസിക്കുന്നതിന്നു നമ്മുടെ മനസ്സിനെ വിട്ടുകൊടുക്കുകയോ അവയവങ്ങളെ വിനശോഗിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ഏതൊരു പ്രവൃത്തിയും അകുന്നു. വാചത്തെ പ്രധാന രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി തരം തിരിക്കാവുന്നതാണ്. (൧) ജന്മവാചം. (൨) കർമ്മവാചം.

ജന്മവാചം എന്നു പറയുന്നതു ആദ്യമാതാപിതാക്കന്മാരായിരുന്ന ആദാം, ഹവ്വ എന്നിവരോടുള്ള രക്തസ ബന്ധം മൂലം ജനനാൽതന്നെ നാം അവകാശികളായിരുന്ന വാചത്തിന്നാകുന്നു.

കർമ്മവാചം എന്നു പറയുന്നതു നാം നമ്മുടെ സ്വന്തം വിൽ (മനസ്സ്) ഓടുകൂടെ ദൈവഹിതത്തിന്നു വിരോധമായിരിക്കുന്ന വിചാരങ്ങളിലോ പ്രവൃത്തികളിലോ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുകയോ സൃഷ്ടിക്കായ നാം അനുസരിച്ചു തീരുന്ന എന്നുള്ള ദൈവികപ്രമാണങ്ങളെ ലംഘിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതാകുന്നു. കർമ്മവാചത്തിന്നു വേറെ രണ്ടു ഉൾവിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടു. (എ) മരണത്തിലേക്കുള്ള വാചം. (ബി) മരണത്തിലേക്കല്ലാത്ത വാചം. ഇതിനെക്കുറിച്ചു ശുദ്ധമുള്ള യോഹന്നാൻ തന്റെ ഒന്നാം ലേഖനം അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം പതിനാറാം വാക്യത്തിൽ നല്ലവോലെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു. ഇവ രണ്ടും നമ്മുടെ അത്മാക്കൾക്കു മുന്തൂക്കങ്ങളായ ദോഷഫലങ്ങളെയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

മരണത്തിലേക്കുള്ള പാവം നമ്മുടെ അത്മാക്കൾക്കു പെട്ടെന്നുള്ള മരണമോ ദൈവത്തിൽനിന്നു വലിയ അകലിച്ചയൊ വരുത്തികൂട്ടുന്നു. എന്നാൽ മരണത്തിലേക്കല്ലാത്ത പാവം നമ്മുടെ അത്മാക്കളെ ആവർക്കരമായ മുറിവേല്പിക്കുന്നു. ഇവ ഉടൻകി മരണകരമല്ലെങ്കിലും കാലപരക്കത്താൽ മരണത്തിലേക്കുള്ള പാവത്തിന്റെ ഫലത്തെ ചെയ്തുകൊണ്ടുവന്നതാണ്. ഇതു ദൈവത്തിനു നമ്മുടെ മേലുള്ള സ്നേഹത്തെ തണുപ്പിച്ചുകളയുന്നതല്ലാതെ പാപം നശിപ്പിച്ചുകളയുന്നതല്ല. ഇവ പ്രാർത്ഥനയാൽ ക്ഷമിക്കപ്പെടുന്നതാകുന്നു. മരണത്തിലേക്കുള്ള പാവങ്ങൾ ക്രൂരശിക്ഷയായിരിക്കുന്ന കൃപകളുടെ സഹായം കൂടാതെ ക്ഷമിക്കപ്പെടുവാൻ എടുപ്പടുത്തതല്ല.

പുണ്യ അറിവോടും കരുതികൂട്ടി തൊറുമെണ്ണാനുള്ള ഒരുക്കത്തോടും ദൈവത്തിന്റെ കല്പനകളെ ലംഘിക്കുന്നതിനാകുന്നു മരണത്തിലേക്കുള്ള പാവങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നത്. ഇതു ദൈവത്തിനു വിരോധമായ ഒരു വലിയ കഠിനപ്രവൃത്തി എന്നു മാത്രമല്ല, തന്നിക്കു നമ്മുടെ മേലുള്ള സ്നേഹത്തേയും തന്നിൽനിന്നു നാം പ്രാപിക്കുന്ന കൃപകളെയും നഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കളയുന്നതും കൂടി അകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു നഷ്ടത്തെയാണ് നാം നമ്മുടെ അത്മാവിനുള്ള മരണമെന്നു പറയുന്നത്. മരണത്തിലേക്കു അല്ലാത്ത പാവം എന്നു പറയുന്നത് മനസ്സാലെയൊ കരുതികൂട്ടി തൊറുമെണ്ണാനുള്ള ഒരുക്കത്തോടൊ ഒരു കല്പനയെ പുണ്യമായി ലംഘിക്കുന്നതല്ല. വിനെയൊ അതിനെ ലംഘിക്കുന്നതിനായിട്ടു നമ്മുടെ മനസ്സിനുണ്ടാകുന്ന ഒരു ചാസ്സാകുന്നു. ഇതു ദോഷകരമായിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും ദൈവത്തെ മരണത്തിലേക്കുള്ള പാവത്തെപ്പോലെ തന്നെ വെറുപ്പിക്കുന്നതൊ തന്നിക്കു നമ്മുടെ മേലുള്ള സ്നേഹത്തെയാ തന്നിൽനിന്നു നാം പ്രാപിക്കുന്ന കൃപകളുടെ ശക്തിയെയൊ പുണ്യമായി നശിപ്പിച്ചുകളയുന്നതൊ അല്ല. എന്നിരുന്നാലും ഇതിനു മുൻ പ്രസ്താവിച്ചവകളുടെ നിരർത്ഥകമായ ഗതിയെ തടുക്കുവാൻ ധാരാളം കഴിയുന്നതാണ്. ഇതിനു മോചനം ലഭിക്കുവാൻ നമുക്കു എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുന്നതാണ്. മേൽ വിവരിച്ച സംഗതികളിൽനിന്നു മരണത്തിലേക്കുള്ള പാവവും മരണത്തിലേക്കല്ലാത്ത പാവവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഏറെക്കുറെ വെളിവാക്കിയിരിക്കുമല്ലോ. ഇനിയും പാവത്തിന്റെ പൊതുവെയുള്ള മലിനസ്ഥിതിയേയും തന്മൂലം നമ്മുടെ അത്മാക്കൾക്കുണ്ടാകുന്ന ദോഷഫലങ്ങളേയും കുറിച്ച് സ്വല്പമായി വിചിന്തനം ചെയ്യാം. പാവത്തെ ഒരുവൻ സത്യമായി ഏറ്റുപറഞ്ഞു ഉപേക്ഷിക്കാത്തവക്കും അവൻ നിത്യമായിരിക്കുന്ന ശിക്ഷക്കു പാത്രമാകുന്നതാണ്. പാവം ചെയ്യുക എന്നുള്ളതുതന്നെ ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ദൈവത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുകയാണല്ലോ. പാവം ദൈവത്തെ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു സ്ഥാനഭ്രംശനാക്കുന്നതും ദൈവിക കാര്യങ്ങളെ ചിന്തിക്കുന്നതിനോ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനോ ഉള്ള ആഗ്രഹത്തെ നാശകടത്തുന്നതുമാകുന്നു. ഏശായാദിപ്പേർ ഇതിനെക്കുറിച്ച് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. “നിങ്ങളുടെ അന്യായങ്ങൾ നിങ്ങളെയും നിങ്ങളുടെ ദൈവത്തേയും തമ്മിൽ ഭിന്നിപ്പിച്ചു” (ഏശ. ൫൯. ൨) പാവം ചെയ്യുക മൂലമായി നാം ദൈവത്തിനു കടം പെട്ടിരിക്കുന്ന സംഗതികളെ ചെയ്യാതെ കുറ്റക്കാരായിത്തീരുകയും തന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ദുഃഖിപ്പിക്കുകയും

തന്റെ അധികാരങ്ങളെയും മാനദണ്ഡങ്ങളെയും നാം അഗണ്യമായി വിചാരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിനെ സൂചിപ്പിക്കുകയും സർവ്വത്തിന്റെയും രക്ഷക്കായ ദൈവത്തെ സേവിക്കുകയും വന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്നു വകരമായി വിശാചിന്നു അടിമകളായിത്തീരുകയും (പാപം ചെയ്യുന്നവൻ വിശാചിൽനിന്നാകുന്നു യോഹ. ൩. ൮) അതിരില്ലാത്ത നന്മകളുടെ ഇരിപ്പിടമായ ദൈവത്തെ നിന്ദിക്കുന്നതിനായി ചെയ്യുന്തോട്ട കൂടി നാം തുനിഞ്ഞിറങ്ങുന്നു എന്നുള്ളതിനെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും ലോകികവും അലൌകികവുമായിരിക്കുന്ന കൃപകൾ മൂലം നമ്മെ കാത്തു സൂക്ഷിച്ചുപോരുന്ന സൃഷ്ടാവീനോടു് നാം നന്ദിയില്ലാത്തവരാകുന്നു എന്നുള്ളതിനെ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും അനുഗ്രഹത്തിന്നു വകരം ശോചത്തെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും നമ്മിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ സാദൃശത്തെ നാം അവമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇനിയും മരണത്തിലേക്കുള്ള പാപം നമ്മുടെ അത്മാക്കൾക്കു ചെയ്യുന്ന ദോഷഫലങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകം ആലോചിക്കാം. മരണത്തിലേക്കുള്ള പാപം ദൈവത്തിന്നു നമ്മോടുള്ള സ്നേഹത്തെ മരണത്തിലേക്കല്ലാത്ത പാവത്തിനെക്കാൾ പതിനടങ്ങു നശിപ്പിച്ചുകളയുകയും ദൈവത്തെ നമ്മുടെ സ്നേഹിതനെന്ന നിലയിൽനിന്നു ശത്രു എന്ന സ്ഥാനത്തേക്കു അക്കിത്തിക്കുകയും ആത്മാവിന്റെ സൌന്ദര്യത്തെ നശിപ്പിച്ചു അതിനെ അറയ്ക്കത്തക്കതും മരണകരവുമായ ഒരുമാതിരി കഷ്ടം കൊണ്ടു മുട്ടുകയും കട്ടിപ്പിച്ചു പന്നി ഏതുപ്രകാരം മേററിൽ കിടന്നു ഉല്ലസിക്കുന്നുവോ അതു പോലെ പാവമാകുന്ന മേററിൽ കിടന്നു ഉല്ലസിക്കത്തക്കവണ്ണം ഒരു മനുഷ്യനെ അത്ര നീചമായ സ്ഥിതിയിൽ അക്കിത്തിക്കുകയും നമ്മുടെ അത്മാക്കൾക്കു ദുഃഖത്തെയും ലജ്ജയെയും ഭയത്തെയും സമാധാനമില്ലായ്മയേയും വരുത്തികൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു മരണത്തിലേക്കുള്ള പാവത്തിന്റെ വിചാരവും അതിലുള്ള ഉല്ലാസവും മാത്രമാണ് അന്വേഷകായിരം വെണ്മയുള്ള മാലാഖമാരെ വിശാമകളാക്കിത്തീർത്തു എന്നുള്ള സ്വഗതി നാം ഓർക്കുമെങ്കിൽ ഈ പാവത്തിന്റെ ദോഷഫലത്തെക്കുറിച്ചു ഏറെക്കുറെ ഉൾനോട്ടം അറിയുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നതാണ്. ഇതു നമ്മുടെ മനസ്സാക്കിയെഴുതേണ്ടിരിക്കുന്നു. നമുക്കു നാശത്തെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതുമായ ഒരു വിഷം ആകുന്നു. ഇതു മൂലം നമുക്കു സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിക്കുള്ള അവകാശവും ദൈവത്തിൽനിന്നു നാം പ്രാപിക്കുന്ന കൃപകളുടെ ശക്തിയും പൂർണ്ണമായി നശിച്ചുപോകയും നാം വല്ല പുണ്യപ്രവൃത്തികളും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവക്കെല്ലാം ദൈവത്തിൽനിന്നു ശരിയായ യാതൊരു പ്രതിഫലവും കിട്ടാതെ വരികയും (അവൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള അവന്റെ സകല നീതിയും കാഴ്ചപ്പെടുകയില്ലാ ഹെസ. ൧൮. ൨൪) ചെയ്യുന്നു. ഇതു ഒരുവനെ അവന്റെ പാവങ്ങളുടെയും ദുഷ്ടവിചാരങ്ങളുടെയും അടിമയാക്കിത്തീർക്കുന്നു. (റോമാ ൩. ൧൩. യോഹ. ൮. ൩൪) മുരുകി പറഞ്ഞാൽ മരണത്തിലേക്കുള്ള പാപം നാം ഏറ്റുപറഞ്ഞു ഉപേക്ഷിക്കത്തക്കവണ്ണം സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ വാതലിനെ നമ്മുടെ മുമ്പാകെ അടച്ചുകളയുന്നതും വിശാചിന്നും അവന്റെ ദൂതന്മാക്കും ഒരുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നിത്യഅഗ്നിക്കു നമ്മെ അവകാശികളാക്കിത്തീർക്കുന്നതുമാകുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനിയും മരണവും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണം.

മുടച്ച് (൩)

(മരണം.—ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ഈ വിധമായ സംസാരങ്ങളെ കേട്ടുകഴിഞ്ഞതിൽ മരണത്തിനു കോപമുണ്ടായി അവന്റെ മുമ്പം രക്ഷനീറുമായിത്തീർന്നിട്ടു) എന്റെ അടുക്കലുള്ള വേലക്കാർ അരാടാ, എന്നു പറഞ്ഞയുടനെ വ്യാധി, ദുഃഖം, ബലഹീനത മുതലായ ശ്വാശുന്മാർ ഇതാ അടിയങ്ങൾ ഇവിടെ ഉണ്ടെ എന്നും പറഞ്ഞു ഹാജരായി. ഇവനെ വിടിച്ചുകെട്ടി അടിപ്പിൻ എന്നു പറഞ്ഞയുടനെ മേൽപ്പറഞ്ഞ ശ്വാശുന്മാർ ക്രിസ്ത്യാനിയെ വിടിച്ചുകെട്ടി അടിച്ചു. ഉടനെ അവന്റെ വിശപ്പു നശിക്കയും അവന്റെ ഭവനത്തിന്റെ തൂണുകളും കലവറക്കാരമായ കുലകൾ രണ്ടും തളൻപോകയും ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ശരീരം സ്തംഭിച്ചു കട്ടിലിമേൽ കിടപ്പാകയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്ത്യാനി—അല്പയൊ ഗജ്ജിച്ചു അലരുന്ന സിംഹവും ഭയപ്പെടുന്ന രാജാവും. ആയുരളളായവേ നി എന്റെ എല്ലകളെ ആസകലം നറുക്കിക്കളഞ്ഞാലും കഞ്ഞാടിന്റെ രക്ഷത്താൽ നിന്നെ ഞാൻ ജയിക്കും. ദൈവം എന്നും. എന്നേക്കും എന്റെ ദൈവം ആകുന്നു അവൻ എന്നെ മരണം വരെ പഴി നടത്തുന്നവൻ ആകും. ഇടിയും മിന്നലും ഉണ്ടായാലും മരണത്തിന്റെ രാമ വരയിൽകൂടി നടന്നാലും ഞാൻ ഒരു ഭാഷത്തേയും ഭയപ്പെടുകയില്ലാ. അഗ്നിത്തരം കതിരുകളും ഏലിയായെ സ്വർത്തിലേക്കുകൊണ്ടുപോകുവാൻ സഹായിച്ചതുപോലെ ഇവകളെല്ലാം എന്നെ സ്വർത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു സഹായികൾ ആകുന്നു. മരണമേ നിന്റെ മുമ്പ് എവിടെ.

മരണം.—നീ കട്ടിലിൽ മുരണ്ടുവീണിട്ടും നിന്റെ വെരുവാ അടക്കുകയില്ലായെ, നിന്റെ അഴകുള്ള ഈ ശരീരത്തെ എടുത്തു ഞാൻ പ്രേതക്കുഴിയിൽ അഴകുന്നതിനു ഇട്ടുകളയും ഇതു നിനക്കു നഷ്ടമല്ലയൊ.

ക്രിസ്ത്യാനി—ഇതിനാൽ ഇനിക്കു യാതൊരുനഷ്ടവും ഇല്ലാ, വിശ്വാസത്താൽ ഞാൻ നീതികരിക്കപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പു അനേകം പാപങ്ങൾ ഞാൻ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതും എന്റെ മാതാവു തന്നെയും എന്നു പാവത്തിൽ ഗർഭം ധരിച്ചതിനാലും ഈ കാണുന്ന എന്റെ ശരീരം വിത്തുല രാജ്യമായ ദൈവമന്ദിരത്തിൽ വസിപ്പാൻ യോഗ്യതയുള്ളതല്ലാതികയാൽ ഈ ശരീരം അഴകേണ്ടതത്രെ. എന്നാലൊ നീതിയുടെ പ്രധാന സൂത്രനാകുന്ന മഹിമയുള്ള ആ രാജാവു വെളിപ്പെടുന്ന മഹത്വകാലത്തു ഈ നാശമുള്ള ശരീരത്തിനു പകരം നാശമില്ലാത്തതും വാടിപ്പോകാത്തതും ആയുള്ളതും രേജസ്സിൽ ക്രിസ്തുവിനോടു കൂടി വസിപ്പാൻ തക്ക യോഗ്യതയുള്ളതുമായ വിത്തുല ശരീരത്തെ താൻ എന്നെ ധരിപ്പിച്ചും കൊണ്ടു ഒരു മണവാളൻ തന്റെ മണവറയിൽനിന്നും സന്തോഷത്തോടു കൂടി പുറപ്പെടുന്നപ്രകാരം ആകാശമണ്ഡലം പഴിയായി സൂര്യപ്രഭാവമുള്ള ദൈവപുത്രന്റെ ശബ്ദം കേൾപ്പാനുള്ള ചെവികളും തന്റെ പ്രസന്നതയേയും പ്രകാശത്തേയും കാണാനുള്ള കണ്ണുകളുമായി വെളിപ്പെടും. മരണമേ നിന്റെ മുമ്പ് എവിടെ.

മരണം.—നീ പറയുന്നതു സത്യംതന്നെ എന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു എങ്കിലും നീ വളരെക്കാലം സഞ്ചരിച്ചു പഴകിയ ഈ ലോകത്തെ വിട്ടു

നന്നും അറിയാത്ത പരലോകത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതും നിന്റെ വിശ്വാസക്കണ്ണിനാൽ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇപ്പോൾ നിന്റെ ഹൃദയം വിറച്ചു ഭയപ്പെടുന്നില്ലേയോ.

ക്രിസ്ത്യാനി...അല്പമായ മരണമേ ഒരുനാളും ഇനിക്കു ഭയമില്ലാ, ഭൂമി നീക്കപ്പെട്ടാലും പർവ്വതങ്ങൾ സമുദ്രത്തിന്റെ ഉള്ളിലേക്കു കൊണ്ടു പോകപ്പെട്ടാലും അതിലെ വെള്ളങ്ങൾ ഇറച്ചു കലങ്ങിയാലും ഞാൻ ഭയപ്പെടുകയില്ലാ, ദൈവം എന്നെ ധൂർത്തിയാക്കി ഉണ്ടു. ദൂരദേശസഞ്ചാരത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു തന്റെ ഭാര്യയും മക്കളും കാണാൻ അഗ്രാഹം ഉണ്ടെന്നിരുന്നാലും അവൻ കടന്നുപോകവാനുള്ള സമുദ്രത്തപ്പറ്റി ഭയപ്പെട്ട ഭയപ്പെടുന്ന ഏകിൽ അതു അതിരയമാണോ, അഥവാ അവൻ ഭയപ്പെട്ടാലും ക്രിസ്തുവിന്നടുത്തു സ്നേഹത്താൽ ഞാൻ യാതൊന്നിടനെയും ഭയപ്പെടുകയില്ലാ.

മരണം...ക്രിസ്ത്യാനിയെ ഞാൻ ഒരു വാക്കു ചോദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ സത്യം. പരമേശ്വരേ, ഈ ലോകത്തിൽ ഇനിയും ഇരിപ്പാൻ നിനക്കു വാങ്ങേണ്ടാ ഇല്ലയോ ഇല്ലെങ്കിൽ അതിനുള്ള കാരണം എന്തു?

ക്രിസ്ത്യാനി...ഈ ലോകത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതിന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ലാ എങ്കിലും ആയതു എന്റെ ഇഷ്ടം അല്ലാ എന്നാലോ ഈ ലോകത്തെ ഞാൻ വെറുക്കുന്നതിനുള്ള നാലുകുട്ട. സംഗതികളെ ഞാൻ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കാം. (1) ലോകത്തിന്റെ മനുഷ്യർ കാരണീകനായ ദൈവത്തെയും തന്റെ കരുണ. സ്നേഹം. ഇവകളെയും അറിയാത്ത തങ്ങളെ തന്നെയും മറ്റുള്ളവരെയും ദുഷ്ടാത്മികളാക്കി തീർത്തു ജീവിക്കുന്നതും. (2) ക്രിസ്തുവിനെ അനുസരിക്കാതെ ലൗകിക ഇവങ്ങളിൽ ഉല്പന്നിച്ചു നടക്കുന്ന നാമധേയ ക്രിസ്ത്യാനികൾ നിമിത്തവും. (3) സത്യക്രിസ്ത്യാനികളിൽതന്നെയുമുള്ള സ്നേഹമില്ലായ്മയും കുറവുകളും. (4) ഏകിൽ തന്നെയുമുള്ള പാപവശകളെയും പാപത്തെയും കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്ന മനസ്സു ഭയവും ആണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഈ അനിവാര്യ ലോകത്തിൽ നിന്നും വാങ്ങിപ്പോകുന്നതിൽ ഇനിക്കു രാല്പ്യം ഇല്ലാതെ ഇരിക്കുമോ, ഹാ ഇനിക്കു ഒരു പ്രാവിനുള്ളതുപോലെ ചിറകുകളെ ലഭിച്ചിരുന്നു ഏകിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു എന്റെ ദൈവസ്ഥിതിയിൽ വസിക്കട്ടെ.

മരണം...നിന്റെ മരണത്തിനായി നീ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് മേൽ വിവരിച്ച കാരണങ്ങളാൽ മാത്രമാ.

ക്രിസ്ത്യാനി...അല്ലാ, ഇഹത്തിൽവെച്ചു ഇനിക്കു ഭവിക്കാവുന്ന എല്ലാ ദുഃഖങ്ങളിൽനിന്നും എന്നെ വിരമിപ്പിക്കുന്നതും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പരിശുദ്ധവിതാവു ഉറപ്പിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ ആഗ്രഹങ്ങളാലും എന്നെ പൂർണ്ണമായി രൂപപ്പെടുത്തുന്നതും പരിശുദ്ധവും ആനന്ദവും പൂർണ്ണവും മഹത്വവും ഉള്ളതായ രാജ്യത്തേക്കു എന്നെ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതും ആയ മാർഗ്ഗവും മരണവും ആകയാലും മേൽ വിവരിച്ച എല്ലാകാരണങ്ങളാലും മരണത്തെ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

മരണം...ക്രിസ്ത്യാനിയെ നീ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽവെച്ചു അനുഭവിപ്പാനിരിക്കുന്നതിൽ ഏതാനും ചില ഭാഗ്യങ്ങളെ പറയുന്നതിന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി...മരണമേ നിന്റെ ഈ ലോകം വളരെ പ്രൗഢമേ

വി. എം. എം. (ഇടത്)

ദൈവാരാധന എന്ത്? എങ്ങിനെ??

ഉപന്യാസങ്ങൾ വലതും വായിച്ചു തഴമ്പിച്ചിരിക്കുന്ന പത്രികാവായ നക്കാരായ മാനുഷന്മാരുടെ! നിങ്ങളുടെ വിലയവിയ ശ്രദ്ധയെ ഞാൻ എന്റെ ഈ ഉപന്യാസത്തിലേക്കു ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നത് ദൃഢമായിത്തന്നെ “മുള്ളിലും ചാറുണ്ട്” എന്നുള്ള പ്രമേയമനുസരിച്ചു മനസ്സിലുണ്ടി കേൾക്കണമെന്ന താത്പര്യമായി അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു വിഷയത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കട്ടെ.

ഏതുജീവതമായിച്ചു. അതിന്റെ പ്രാരംഭാവസ്ഥ ആലോചിച്ചാൽ സ്വതസിദ്ധമായിരിക്കുന്നസ്ഥിതി ഗുണഭൂയിഷ്ടമാണെന്നും വിന്നെവിടികൂടുന്ന ദോഷഭാഗങ്ങൾ ലോകവ്യാപാരസംസ്കൃതം നിമിത്തമുണ്ടാകുന്നതാണെന്നും ആലോചിച്ചാൽ നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. ഇവയ്ക്കു അതായ്ക്കു ദൈവപ്രതികൂലമായ നടപടിക്കു ഏതേക്കും തങ്ങളെ വശപ്പെടുത്തി നിശ്ചയമായി ഭവിക്കുമെന്നു ദൃഢവിശ്വാസമുള്ള ഭയങ്കര ഭാവിയെപ്പറ്റി വിചാരശൂന്യനായി ആധുനിക ക്രിസ്തീയലോകത്തിൽ അധികപേരുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു തോന്നിപ്പോ. ലോകവ്യാപാരമായ അപകടനീരാശിയിൽ കൂടി ജീവികളായ നമുക്കു നിരന്തരപ്രയാണം അത്യാപേക്ഷിതമായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെ വിഭവവിചിത്ര സമയങ്ങളായിക്കുന്ന ഏതും മാനസികപരീക്ഷ ഒരു സമയവും ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്തതായിട്ടാണല്ലോ ഇരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഈ മടനാശുദ്ധാകുലത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു പ്രതിനിമിഷായാധനം സന്ധ്യയും നടത്തി വിജയംപ്രാപിച്ചു സുസ്ഥിരമായി നിൽക്കുന്നതിന്നു ദുർബലരായ മനുഷ്യന്മാർക്കുള്ള ആകാശകൊണ്ടു തനിയെസാധിച്ചു എന്നുവരുന്നതു അശക്യമാണെന്നു നിശ്ചയംതന്നെ.

ആകയാൽ തൽക്കാലു്നില്പിടുന്നതും, അതുകൾകൊണ്ടല്ലാതെ സാധിച്ചുകൂടുന്നതല്ലനുള്ള പ്രധാനവും സംഭവ ഗാർഹങ്ങളുമായ രണ്ടു സംഗതികൾ തമ്മിൽ ഒരുകൂടിക്കാഴ്ച ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇവയിൽ ഒന്ന് സ്വപ്നീയവും മറ്റൊരു ഭൗമീകവും ആണ്. ഒന്നു ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ളതും മറ്റൊന്നു മനുഷ്യാധിഷ്ഠിതമുള്ളതും. ഒന്ന് തന്റെ സൃഷ്ടിമലയുള്ള രക്ഷിതാവിന്റെ കൃപയും മറ്റൊരു നിഷ്കളങ്ക മനസ്സാക്കിയൊടു സത്യാന്തരത്തോടു തകർന്നുവീഴത്തൊടുമുള്ള പ്രാർത്ഥന അല്ലങ്കിൽ ദൈവാരാധനയും അത്രെ.

ദൈവികപരിശീലനത്തിൽ നേരിടുന്ന ലോകപരീക്ഷകളെ നിദോധിക്കുന്നതിന്നു തന്നെല്ലാ. പിന്നെയോ ഐഹികവും പാരത്രികവുമായി അവനവന്റെ സംരക്ഷണക്ക് ഉപയുക്തങ്ങളായ സർവ്വവശ്യങ്ങളെയും യഥാർത്ഥം അരുളിതരുന്നതിന്നു വരമരക്ഷകനെ നിർബന്ധിയാണുചെയ്യുന്ന ദൈവദത്തമായ ഒരു പ്രദയാഗവും ഒരു ഉത്തമമാർഗ്ഗവും ആണ് ദൈവത്തെ നാം ആരാധിക്കു എന്നുള്ളതു.

തങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെ ഒരുവിധം നിറവേറ്റിപ്പോകുന്ന യജമാനന്മാരിൽ കേവലം ഭൂഗുണങ്ങൾവേദം പ്രദർശിപ്പിച്ചുവരുന്ന സ്വാമിദർശി അഥവാ ഉപകാരസ്തുരണ വിന്യയനീയങ്ങളായി നാം കണ്ടുവരാറുണ്ടല്ലോ. അങ്ങിനെ ആയാൽ ദൈവസംരക്ഷണയെപ്പറ്റിയും തന്റെയും, നാനാവി

ധർമ്മപരിപാലനത്തിൽപ്പെട്ടുപോകുന്ന നമ്മുടെ ചുറ്റുമുള്ള അനേകങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു നമ്മുടെ സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന സൗഭാഗ്യാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചും, അല്ലാത്തതുകൊണ്ടും ഒന്നു അറഞ്ഞാലോചിക്കുന്നവർക്കും നാം നമ്മുടെ ജീവിതാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചും അത്രയും അറഞ്ഞാലോചിക്കുന്നവർക്കും പ്രകാരത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചു വെക്കേണ്ടതാണെന്ന് ബോദ്ധ്യമാകും.

രക്ഷിതാക്കളെ സ്മരിക്കുന്നവിഷയത്തിൽ മാനുഷനും ദുഷ്ടനും രാജിയും ഉള്ളവരും സംഭവമെന്ന അപരമമായ ജന്മനന്മയെക്കുറിച്ചും അന്തരം അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന വിശദീകരിച്ചു പറയണമെന്നില്ല. ദുഷ്ടനും, അതു് അതിനു കിട്ടിവരുന്ന സഹായങ്ങൾക്കായി മാത്രം നന്നായുള്ളതായിരിക്കുന്നു. തന്റെ ജന്മനന്മയിൽനിന്നുള്ള അനാദം എപ്പോൾ ഉണ്ടായി എന്നു് അജ്ഞാതനോ അന്യനോ അപ്പോൾ മുതൽ അതിന്റെയ ജന്മനന്മയിലും ക്രമേണ നാശമാകുകയായിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ സ്വർഗ്ഗീയ വിതാവിനോടു മാത്രമുള്ള കർത്തവ്യങ്ങൾ ഇങ്ങിനെയാണല്ലോ. നമ്മുടെ രക്ഷിതാവിൽനിന്നു ലഭിക്കേണ്ടുന്ന നന്മകളെ ലഭിക്കാക്കിയല്ലോ നാം തന്നെ സൂചിപ്പിക്കുകയോണ്ടേണ്ടത്. നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകളും, മതോദ്യമങ്ങളും, ബുദ്ധിമുട്ടുകളും കൃപയുള്ള കർത്താവിന്റെ നന്മകളിൽനിന്നു ഉദിക്കുകയും ഉറങ്ങിയിരിക്കുന്നതല്ല. താൻ സർവ്വം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന സർവ്വവ്യവസ്ഥയെ അന്തരിന്ദ്രിയങ്ങളെ പരിശോധിക്കുന്ന വിശ്വലോകത്തെക്കുറിച്ചും അന്തരിന്ദ്രിയങ്ങളെക്കുറിച്ചും അതുകൊണ്ടു തന്റെ സൂചിപ്പിക്കൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന സത്യാന്തര സത്യാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു തന്റെ ഇഷ്ടത്തെ ബലാൽ വശീകരിക്കുന്ന ജീവസംഗതി ആകയാൽ പ്രതിഫലമായി ലഭ്യവും ക്രമേണ അതിനെ സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പരമരക്ഷകന്റെ അരുമ, തിരുഹിതത്തെ ശരിയായവണ്ണം നിവൃത്തിച്ചു. നമ്മുടെ സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലെ തുല്യമായും അശ്വാസത്തെയും ഉറപ്പായ വിശ്വാസത്തോടും, അവകാശത്തോടും കൂടി ആജീവിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാണ് നമ്മുടെ സർവ്വവ്യവസ്ഥകളെയും നാം ക്രമീകരിച്ചു ദൈവമുൻപാകെ സത്യവും അനുതാപവും തകർച്ചയുമുള്ള ഹൃദയവുമായി തന്നെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിൽ യോഗ്യമുള്ളവരായും തന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ എണ്ണപ്പെട്ടവൻ അവകാശമുള്ളവരായും നമ്മുടെ അയ്യപ്പക്കാരെക്കുറിച്ചു രക്ഷിതാവിന്റെ ഹിതാനുസരണം നാം വിനിശ്ചയിക്കുന്നവർക്കും സർവ്വവ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു കൃപാ നിധിയും അയ്യപ്പക്കാരെക്കുറിച്ചു നമ്മുടെ ഹിതങ്ങളെയും അവസ്ഥകളെയും അഗണ്യമായി വിചാരിച്ചു എന്നുവരുന്നതല്ലല്ലോ.

അകയാൽ പ്രിയപ്പെട്ടവരെ സത്യമനുഷ്ഠിക്കുകയും അക്ഷിണ തൃപ്തിയോടും നമ്മുടെ ദൈവമായ കർത്താവിനെ അവരവരാൽ കഴിയുംപ്രകാരത്തിൽ എല്ലാം യോഗ്യമായി സർവ്വവ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു സൂചിപ്പിച്ചു അറിയിച്ചു തന്റെ ഹിതത്തെ ശരിയായി നിവൃത്തിച്ചു വരുത്തുകയും കർത്താവിന്റെ നിരോധനം സാമ്പ്രദായികമായി ജീവിക്കുന്നതടങ്ങിയ കണ്ടുപോകണമെന്ന അറിയിച്ചുകൊണ്ടു് തൽക്കാലം വിരമിക്കുന്നു.

സി. ജി. മാത്യു.

ഒരു സംശയനിവൃത്തി.

പി. കെ. ജെ. സെന്റർ' പ്രൊജക്ടർ.

വിശുദ്ധ വേദപുസ്തകത്തെ വേണ്ടവിധത്തിൽ അഭരിച്ചു തരമുള്ള അതിർജ്ജിതവാനായ ഒരു ശക്തിയെ അർപ്പിച്ചു മനോഹരമായ സാക്ഷര്യം വരുത്തുന്ന ശുദ്ധ മാനസസ്ഥാപനം വാ. ഈ വേദഗ്രന്ഥം ചിലപ്പോൾ തങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ വേദനപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു അഭയമായും ഇരിക്കാറുണ്ട്. പ്രകൃതവിരുദ്ധങ്ങളും അസംഭവങ്ങളുമായ സംഗതികളെ ഈ ജീവന്റെ പുസ്തകത്തിൽ പ്രാവശ്യം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുവിചാരിച്ചു തനിക്കുണ്ടെങ്കിലും ഈ പുസ്തകത്തെ അനുഭവിക്കുന്നതിന്നു ചിലർ ഇടയാകുന്നു. ഏകിലും സത്യത്തിന്നും പ്രകൃതത്തിന്നും വിരുദ്ധങ്ങളായ സംഗതികൾ ഇതിൽ ഉണ്ടാകാൻ വഴിയില്ലെന്നുള്ള ഒരു പൊതുവിശ്വാസത്താൽ സമാധാനപ്പെടുന്നവരെയും കണ്ടെക്കാം. വേദപുസ്തകത്തിലുള്ള ചിലഭാഗങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന രസകരതയിന്നു മേൽ പറഞ്ഞപ്രകാരമുള്ള പൊതുവിശ്വാസത്താൽ അല്ല, പ്രതിഭാസികണ്ടെക്കാം, ഏകിലും പിന്നീട് നമുക്കു സംശയനീവൃത്തിയെ വേണ്ടവിധത്തിൽ ശുദ്ധിക്കാൻ ഇടയാകാത്തതുകൊണ്ടാണ് നിരീക്ഷണമനുഷ്ടിയിലെ വേദത്തി അവശ്യം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്ന വിവേചനാത്മകങ്ങളിലുള്ള ഏകീകരണമായ ഏകീകർ നമുക്കു അറിവാൻ ഇടയാകാവതെന്നതു. ഈ വേദഗ്രന്ഥത്തെത്തന്നെ വിചിത്രകളെ മനിച്ചും തിരിച്ചും വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന ഇതരസഭകൾക്കുണ്ടെങ്കിലും വിശ്വാസപരമായ അനുഭവങ്ങൾ അറിഞ്ഞു അതിനോടു സ്വല്പമേകിലും പ്രതിപത്തി തോന്നിയ ഒരുവനു തക്കതായ അവശ്യംവേണ്ടതായ മാർഗ്ഗങ്ങളെ നാം കണ്ടുവെക്കുകയോ പറ്റിച്ചിട്ടു കാട്ടുന്നതു ഇതു കൊണ്ടല്ലാതെ മറ്റെന്തുകൊണ്ടാണ്? വിചാരിച്ചാൽ രസങ്ങൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്ന വിശുദ്ധ വേദവാക്യങ്ങളുടെ സാരം അറിഞ്ഞു വിചാരസംഗതത്തിൽ ലയിക്കുന്ന ഒരുവനു എന്തൊരു അഹ്ലാഭമാണു തന്നെതന്നെ ഉണ്ടായിവരുന്നതു. വേദപുസ്തകം സഭയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതാലാത്താളും എല്ലാവരുടെയും വ്യാഖ്യാനം അവനവന്റെ സ്വന്തപരിശ്രമംകൊണ്ടു കിട്ടാൻ വിഷമമായിരിക്കും.

൧. “ഇവൻ യഹൂദന്മാരുടെ രാജാവായ യേശു എന്നു അവന്റെ കറാസംഗതി എഴുതി അവന്റെ തലക്കുഴിയിൽ വെച്ചു” മത്ത. ൨൭. ൩൭.

൨. “അവന്റെ കുറുത്തിന്റെ സംഗതിയായി: യഹൂദന്മാരുടെ രാജാവു എന്നതു മീതെ എഴുതിയിരുന്നു”. മർക്കാ. ൧൫. ൨൬.

൩. “ഇവൻ യഹൂദന്മാരുടെ രാജാവു എന്നു ഒരുമേലെഴുത്തും അവന്റെ മീതെഴുത്തായിരുന്നു” ലൂക്ക. ൨൩. ൩൭.

൪. “പിടിച്ചു. വിചാരനാസ്” ഒരു മേലെഴുത്തും: എഴുതി പ്രതിരേഖ പാടിപ്പിച്ചു; അതിൽ: നസറായനായ യേശു, യഹൂദന്മാരുടെ രാജാവു എന്നു എഴുതിയിരുന്നു” യോഹ. ൧൯. ൧൯.

ഇവയിൽ ഒന്നും അമ്മിൽ തമ്മിൽ വാക്കിനു വാക്കായി യോജിച്ചിരിക്കാത്തതുകൊണ്ടു യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇവ നാലും ശരിയാകാനാവില്ലെന്നതാണ് മനസ്സിൽ തോന്നുന്നത്. ഇവയിൽ ഒന്നുമാത്രം ശരിയായിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാനെ സംവിഷ്ണമുള്ളു. നല്ല അർത്ഥത്തോടു ഹൃദയത്തുചിന്താക്രമം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിക്കുന്ന ഒരുവനു ഇതു അത്രവിചമമുണ്ടാകുന്ന വിഷയമല്ല എന്നു പറയുന്നതിൽ ഒട്ടുംതന്നെ അതിശയോക്തി ഇല്ല. കാൽ വാരികപ്പലകൾ അല്പാൽ കൂടിയിരുന്ന ചെട്ടാരം രാജാക്കന്മാർ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതിന്നു വിവിധഭാഷകളിൽ ഈ തലവചകം എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു അടുത്തവാക്യത്തിൽ വി: യോഹന്നാൻ തന്നെ സാക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു. അവിടെ ഏബ്രായക്കാരും, യൌനായക്കാരും, റോമാക്കാരും മാത്രം കൂടിയിരുന്നതു കൊണ്ടു അവരെല്ലാവരും നിഷ്പ്രയാസേന അറിയേണ്ടതിന്നു തലവചകം അവരുടെ സ്വദേശഭാഷകളിൽ എഴുതിവെച്ചു.

“യഹൂദന്മാരുടെ രാജാവു” എന്നതു നാലു സുവിശേഷകന്മാരും ഒരേ മാതിരിയിൽതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ, “ഈ യഹൂദന്മാരുടെ രാജാവു” എന്നു പറഞ്ഞതാണു കറാസംഗതി എന്നു എളുപ്പത്തിൽ നമുക്കു മനസ്സിലായി. നാലു സുവിശേഷകന്മാരും ഒരേ തരത്തിൽ ആ മേലെഴുത്തിന്റെ വാചകം കാണിക്കാഞ്ഞതു കേന്ദ്രാകുണ്ടാണ് എന്നുള്ളതാണല്ലോ നമ്മുടെ ചെട്ടപ്പസംഗതി.

വി: മത്തായിശ്ലീഹാ തന്റെ ലേഖനം യഹൂദന്മാർക്കായി പ്രത്യേകം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ഏബ്രായഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്ന തലവചകംതന്നെയായിരിക്കണം വി: മത്തായിശ്ലീഹാ എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. വി: മർക്കാസ് തന്റെ സുവിശേഷം വിശിഷ്ടനാമാക്കാർക്കായി ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു റോമാഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്ന മേലെഴുത്തിന്റെ ശാലിവാക്യമാത്രമേ ഈ മേഹം എഴുതാൻ വഴിയുള്ളൂ. ഇതുപോലെ വി: ലൂക്കോസും യൌനായഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്ന മേലെഴുത്തു അതേ മാതിരിയിൽതന്നെ വകുത്തി എഴുതാനെ മാറ്റമുള്ളു. “യഹൂദന്മാരുടെ രാജാവു” എന്നു പറഞ്ഞവൻ “നസറായനായ യേശു”വാണു എന്നു ആ ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു ഒരു വിശേഷ അറിവു കൊടുക്കുകയാണ് വി: യോഹന്നാൻ ചെയ്യുന്നത്. യഹൂദന്മാർക്കായി മാത്രം എഴുതപ്പെട്ട വി: മർക്കാസിന്റെയും വി: യോഹന്നാന്റെയും ലേഖനങ്ങൾ ഈ സംഗതിയിൽ ഒരുപോലെയായിരിക്കേണ്ടതല്ല എന്നുള്ള ഒരു സംശയമേ ഇപ്പോൾ നമുക്കു ശേഷിച്ചുള്ളൂ. വി: മർക്കാസ ൧൫. ൨൬. നാം വായിച്ചപ്പോൾ മേമ്പോൾ റോമാഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ട ആ തലവചകംതന്നെ വകുത്തി എഴുതി എന്നു വോന്നി

അകുവിധത്തിൽ ഒന്നും വി: മർക്കാസ് പറയുന്നില്ല. “അവന്റെ കുററത്തിന്റെ സംഗതിയായി ഇറ്റുദന്മാരുടെ രാജാവു എന്നതു മിശയ എഴുതിയിരുന്നു” എന്നുമാത്രമെ കാണിക്കുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ചിലാത്തോസ് തലവാചകം എഴുതിച്ചപ്പോൾ കുററക്കാരന്റെ സാക്ഷാല്യമുള്ള വേർ (നസറായ നായ യേശു) എഴുതിച്ചുവെന്നു വി: യോഹന്നാൻ പറയുന്നതുകൊണ്ടു തലവാചകത്തിന്റെ കാൽക്കൽ ജനരാജനെ പറയുന്ന വി: മർക്കാസിനോടു ഒരനുരത്തിലും വിരുദ്ധമാകാൻ വഴിയില്ല.

ചില ദുരുപദേശങ്ങളും അവകളുടെ വ്യാഖ്യാനവും.

(പി. ൭൭- ൭൯).

൧. ഫൊറാവിന്റെ പുത്രി എജിപ്റ്റിലെ ആററിൽ കളിപ്പാൻ പോകയും ആയത്തിനിന്നും ഇസ്രായേലിനു രക്ഷ ഉണ്ടാകയും ചെയ്യൂ.

പ്രിയരേ ദുഷ്ടരാജാവായ ഫൊറാവിന്റെ കാലത്തുണ്ടായ ഹോസംഗതി യെപററി നിങ്ങൾ ഭാഷിക്കട്ടെ. ഇസ്രായേൽക്കാരെ ഏറ്റു ആണ്കുടിയേറ്റം കൊല്ലിച്ചതായ ആ കാലത്തു ഞങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഇടയിൽ കണ്ടെത്തപ്പെട്ട പെട്ടിയിൽ അതിശയകരമായി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മോശ എന്ന കുടിയുടെ ചിത്രം നാമുടെ ഹൃദയകണ്ഠത്തിൽ പരിവർത്തിതമായി. ഓം സോമം നമസ്സേ ആ കാലത്തു ഒരു ദിവസം ഫൊറാവിന്റെ പുത്രി കളിപ്പാനായി എജിപ്റ്റിലെ ആററിയിൽ പോയി. തന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഞങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഇടയിൽ ഒളിച്ചുവെക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു പെട്ടി കണ്ടു. ആ പെട്ടി തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു ശിശുവിനെ കണ്ടു. ആ ശിശുവോ ഇസ്രായേലുകാരെ അവരുടെ സങ്കടങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചനായി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു മഹാനായിരുന്നു. ഫൊറാവിന്റെ പുത്രിയുടെ സ്നേഹത്തിനാലുള്ള യാത്രയാൽ ഇസ്രായേലിനു രക്ഷ ഉണ്ടായി. ഇതിനിന്നു ചെറിയ കാൽക്കൽക്കൂടാൽ മോശോടു നോക്കേണ്ട ആവശ്യം ഏതു മാത്രമുണ്ടെന്നു ഓം പാദം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. അനേകം ചെറിയ സംഗതികളേയും ആലോചന ക്രമത്തെ വിസ്താരമായി നാം എഴുതിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടു. ഏതൊരു അപകാരം ഉള്ള സംഗതിയിൽപോലും ദൈവത്തോടു കൈനേർന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതും പ്രവൃത്തികൾക്കു നാം നാം ഇവിടെയിലും പഠിക്കേണ്ടതു ഏതു നന്നായിരുന്നു. നാമുടേ നേരിട്ട നഷ്ടം ചെറിയ സംഗതികളിലും നാം മൂലം ദൈവത്തെ പരിവർത്തിനായി പല പ്രയത്നങ്ങളെ കാൽക്കൽ വരുത്തേണ്ടതായ കൂണ്ടു. നാം ചെയ്യുന്ന എല്ലാ നിസ്സാര സംഗതികളേയും ദൈവത്തോടു കൈനേർന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതും പ്രവൃത്തികൾക്കു നാം നാം ഇവിടെയിലും പഠിക്കേണ്ടതു ഏതു നന്നായിരുന്നു. നാമുടേ നേരിട്ട നഷ്ടം ചെറിയ സംഗതികളിലും നാം മൂലം ദൈവത്തെ പരിവർത്തിനായി പല പ്രയത്നങ്ങളെ കാൽക്കൽ വരുത്തേണ്ടതായ കൂണ്ടു. നാം ചെയ്യുന്ന എല്ലാ നിസ്സാര സംഗതികളേയും ദൈവത്തോടു കൈനേർന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതും പ്രവൃത്തികൾക്കു നാം നാം ഇവിടെയിലും പഠിക്കേണ്ടതു ഏതു നന്നായിരുന്നു.

൨. യെശ്ശായുടെ പുത്രനായ ദാവീദ് എന്ന ആളിടയൻ അപ്പവും, പാൽകുടിയും എടുത്തു ഏലായുടെ തല വരയിലേക്കു ഇറങ്ങിയതിനിന്നു ഇസ്രായേലിന്റെ സൈന്യത്തിനു ജയം ഉണ്ടാകും എന്നും, മേലായിപ്പാത്ത ഫലനപ്രഭം മറ്റും ആയ ഗോലിയത്തിന്റെ തല അവനിൽനിന്നും വേർപെടും എന്നും ആററിത്തു.

അല്ലയോ സ്നേഹിതരേ ദാവീദിന്റെ ഓം വിസ്താരമായ യാത്രയിൽനിന്നും, അതായതു കേരളവും കൊണ്ടു പുറപ്പെട്ട ആ സന്ദർഭത്തെ യാത്രയിൽനിന്നു നാം, ഇസ്രായേലിന്റെ പോക്കുത്തിൽ ആപ്പു വിളി ഉണ്ടായി. ദൈവത്തിന്റെ ജനമായ ഇസ്രായേലിനെ നിന്ദിച്ച മറ്റൊരു ഗോലിയത്തിനെ അവയെപ്പോലെയായി ദാവീദിന്റെ ഏലായുടെ തല വരയിലേക്കു കൈനേർന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതും പ്രവൃത്തികൾക്കു നാം നാം ഇവിടെയിലും പഠിക്കേണ്ടതു ഏതു നന്നായിരുന്നു. നാമുടേ നേരിട്ട നഷ്ടം ചെറിയ സംഗതികളിലും നാം മൂലം ദൈവത്തെ പരിവർത്തിനായി പല പ്രയത്നങ്ങളെ കാൽക്കൽ വരുത്തേണ്ടതായ കൂണ്ടു. നാം ചെയ്യുന്ന എല്ലാ നിസ്സാര സംഗതികളേയും ദൈവത്തോടു കൈനേർന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതും പ്രവൃത്തികൾക്കു നാം നാം ഇവിടെയിലും പഠിക്കേണ്ടതു ഏതു നന്നായിരുന്നു.

($\mathbb{P} \in \mathcal{O}_c$).

ത്തിന്റെ ഒന്നാം ചിവസം ഒരുമിച്ചുകൂടുന്നതു പൂർവ്വ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ നടപ്പായിരുന്നു. ക്രിസ്തീയ ശാബ്ദാകുന്ന വിശുദ്ധ ഞായറാഴ്ച ദിവസം ദൈവാലയത്തിൽ വന്നുകൂടുന്നത് ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്ന നാമധേയപ്പെട്ടവരുടെ പരിവായിരുന്നു എന്ന അന്നുമുതൽ ഇന്നേയോളമുള്ള ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ അല്ലാവിശുദ്ധന്മാരും ശാബ്ദ ആരാധനയുടെ പ്രാധാന്യത്തെപ്പറ്റി വ്യവഹരിക്കുകയും തങ്ങൾക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങളെപ്പറ്റി സാക്ഷികരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ശാബ്ദ മനുഷ്യനായി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ അല്ല ദിവസവും ശുദ്ധം തന്നെ അകിലും തന്റെ രക്ഷിതാവായി സംസ്കൃതം ചെയ്യുണ്ടിയ പ്രത്യേക ദിവസം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങിനെ ഉണ്ടായിരിക്കണം മനു ദൈവഹിതമാണ്. ശാബ്ദ ഇല്ലാത്തയിടത്തു പരസ്യാരാധനയും ഇല്ല.

(൨) പുണ്യമായ പരസ്യാരാധനയിൽ പട്ടാപം ഉണ്ടായിരിക്കണം. പട്ടാപം വിശ്വാസികളുടെ കൂട്ടത്തെ ഭരിച്ചു നടത്തണം മനുജയുടെ ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടമാണ്. വിശ്വാസികളുടെ ആരാധനയെ ക്രമീകരിക്കുകയും ദൈവസന്നിധിയിൽ അവരുടെ കൂടിവരവിനെ അലങ്കരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു പട്ടാപമാണ്. പട്ടാപം ദൈവനിയമം അണ്. പട്ടാപം ഇല്ലാത്തയിടത്തു പരസ്യാരാധന ഇല്ല, മാത്രം ഇല്ല, ദൈവവുമില്ല. പട്ടാപം ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനപരികളും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രതിപക്ഷന്മാരുമാണ്. അവരുടെമേൽ വെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ജോലി പട്ടാപം ഭാരമേറിയതും ചുമതലയുള്ളതുമാകുന്നു. പട്ടാപത്തെ നിഷേധിക്കുക അഗണ്യമായി പ്രിയമാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമുദായങ്ങൾ ഉണ്ടു പട്ടാപം ഇല്ലാത്തവരകളെ പരസ്യാരാധന ഇല്ല.

(൩) പുണ്യമായ പരസ്യാരാധനയിൽ ദൈവവചനം പ്രസംഗിക്കണം. പരസ്യാരാധനയിൽ പ്രസംഗം വേണം മനു നീർബന്ധമല്ല എന്ന പറയുന്ന പട്ടാപം അന്തേനികളും ഉണ്ടു. ദൈവമകൾ വിശുദ്ധ അലയത്തിൽ തന്നെ ആരാധിച്ചാനായി വന്നുകൂട്ടുമ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ അരുളപ്പാടുകളും അവരുടെ ചെവികളിൽ മുഴങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ നന്മകളെയും കരുണകളെയും ദൈവപുത്രന്റെ മനുഷ്യാവാരോത്തയും കഷ്ടപ്പാടിനെയും മരണാഭയവും ഉയർത്തുന്നില്ലിനെയും രണ്ടു മത്തെ വരവിനെയും, സഭയിൽ വിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഏകനകമുള്ള വാസത്തെയും മറ്റും കുറിച്ചു ഗ്യാനങ്ങളാലും പ്രാർത്ഥനകളാലും സഭാപിതാവായ ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തി സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു കാഴ്ചകളെ കരകരുന്നോൾ സഭയുടെ തലയായിരിക്കുന്ന മ്ശിഹായിൽനിന്നു അശ്വാസവും സന്തോഷവും സഹധാനവും ചെയ്യും. നിറഞ്ഞ വാക്കുകൾ കേൾക്കുന്നതു ശരീരമാകുന്ന സഭയുടെ കൈപ്പുറങ്ങളും ഗുണീകരണത്തിനും ദൃഢതയ്ക്കും എത്ര അവശ്യവും മ്ശിഹായ്ക്കു എത്ര ആനന്ദവും ആയിരിക്കും. തന്റെ മക്കളെ തന്നോടു അനുരൂപപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു തന്റെ വചനമൂലം സാധിക്കുന്നതിന്നു തിരുവിഷ്ണുമായിരിക്കുമ്പോൾ അതിന്നു ബാധകമായിത്തീരുന്നതു എത്ര കഷ്ടം. സഭ കൂട്ടവഴക്കായും ഉപദേശവും പഠിപ്പിതും ഉണ്ടു എന്നു പറ്റിയനിയമത്തിൽ ധാരാളം സാക്ഷികളുണ്ടു. പാപികളെ ഉണർത്തി വിശുദ്ധന്മാരാക്കുന്നതിന്നു പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വല ശ്രമങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നു വിശുദ്ധ വചനത്തിന്റെ പ്രസംഗത്താൽ അത്ര. പരസ്യാരാധന

നയിർ ദൈവവചനം ലോകിക്കപ്പെടാതെയിരുന്നത് പിന്നെ എപ്പോഴാണ് സൗകൃത്യമുണ്ടായത്? പ്രസംഗത്തെക്കുറിച്ച് അഗണ്യമായി വിചാരിക്കുന്ന ആരാധനകളും വേദനാസരണമായിട്ടുള്ളതും ദൈവാനുഗ്രഹമായിട്ടുള്ളതും ആണോ എന്ന ദൈവമകർ ആലോചിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. “പ്രവചനത്തെ ധിക്കരിക്കരുത്”. “വചനത്തെ പ്രസംഗിക്ക”. പ്രസംഗം ഇല്ലാത്ത ആരാധന വിശ്വാസികൾക്ക് മനസ്സിടിവാൻ ഉണ്ടാകുന്നു. അവരുടെ ദാഹത്തെ ശമിപ്പിക്കുന്നമില്ല.

(12) പുണ്യമായ പരസാരധനയിൽ ഏകദനത്തോടെ പൊതുവായ പ്രാ
 ത്തിന ഉണ്ടായിരിക്കണം. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ കാലം മുതൽ ഇന്നെയെ
 ലും അമ്മീമാരാധനകളിൽ പൊതുവായ പ്രാർത്ഥകർ കഴിക്കപ്പെടുന്നു
 ണ്ട്. നാം സ്വർഭക്തിയാടും, ഘനത്തോടും കൂടെ സാവധാനതയും സ്വന്ത
 തയുമുള്ള ജീവനും കഴിക്കേണ്ടതിന്നു സകല മനുഷ്യക്കും വേണ്ടിയും, വി
 ശേഷാൽ രാജകുമാരക്കും, സകല ഔധികാരസ്ഥന്മാക്കും വേണ്ടിയും യാച
 നകളും, പ്രാർത്ഥനകളും പക്ഷപാദങ്ങളും, സ്ത്രീകളും, പരസാരധനയി
 ൽ ചെയ്യുന്നതു വളരെ നല്ലതും വ്യാപാരം ആകുന്നു. രീതിമയോസിനോടു
 വിരുദ്ധം പാലുസിന്റെ പ്രബോധനങ്ങളിൽ വെച്ചു ഒന്നാമത്തതു് ഇതാ
 കുന്നു. ഇങ്ങിനെ കഴിക്കപ്പെടുന്ന പ്രാർത്ഥകർ എല്ലാവർക്കും കേൾക്കത്തക്ക
 വണ്ണം ഉച്ചത്തിലും, മാസ്സിലാകത്തക്കഭാഷയിലും അയിരിക്കണം. പൊതു
 വായ പ്രാർത്ഥകർ ഇല്ലാത്ത അരാധന പുണ്യമായതല്ല.

(8) പുണ്യമായ പരമാശ്വനയിൽ വിത്തു വേദപായന ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. യഹൂദന്മാർക്കു അശ്വനയും ഒരു പ്രധാനഭാഗം തീരുവാൻ ആകട്ടെ പായിക്കുകയായിരുന്നു. ക്രിസ്തു അശ്വനയിലും ഇങ്ങനെതന്നെ. "ഞാൻ വെളിച്ചം വരുന്നതിന്നു ശ്രമിച്ചിരിക്ക". പരമ്പരവേദപായനയുടെ ഗുണങ്ങൾ അവധിയാകുന്നു. ലോകത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന കുഞ്ഞാവിന്റെ സങ്കല്പം വായിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തവരെ, മറന്നില്ലാത്തവരെ, നമുക്കറിയാത്തവരെ കണ്ടെക്കാം. അങ്ങനെയുള്ളവർ ഈ വായന കേൾക്കുമ്പോഴാണ്. വേദപുസ്തകത്തിലുള്ള സംഗതികളെക്കുറിച്ച് അല്ലമായി മാത്രം കേൾപ്പാൻ ഇടയുള്ളവർ അധികമായി കേൾപ്പാൻ ശ്രമിക്കട്ടെ. വേദപുസ്തകം കർത്താവു വരുന്നതുവരെ നാം വായിക്കയും കേൾക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു കർത്താവു നമുക്കു നന്നേച്ചുപോയിരിക്കുന്ന ഒരു കഴിയാണ്. പരമാശ്വന ഇല്ലാത്ത പരമ്പരാശ്വന പുണ്യമായതല്ല.

(1) പുണ്യമായ പരമ്പാരധാരയിൽ പരമ്പരയായ സൂതരും സ്മൃതിയും ഉണ്ടായിരിക്കണം. പൂർവ്വികരിൽ നിന്നുള്ള ഇടയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള യാതൊരു ചങ്ങലയിലും തിരുവെഴുത്തും ചരിത്രവും സാക്ഷി, എല്ലാ ധർമ്മങ്ങളുടെയും അലങ്കാരം സൂരിയായതും നമ്മുടെ അരാധനയുടെ ധർമ്മം ഒരിക്കലും നശിക്കുന്നതല്ല. പ്രാർത്ഥനയും പ്രസംഗവും വാഗ്ദാനം ഒരിക്കൽ അവശ്യമില്ലാത്തതും. എന്നാൽ സൂരിയെ അനേകം അവശ്യമുള്ളതാകുന്നു. സ്വർത്തിച്ചുള്ള മാലാഖമാരോടു കൂടി നാമും സൂരിപ്രാനായിട്ട് ഈ കാണപ്പെടുന്ന നിലയിൽ ഒരു അഭ്യസനം കൂടിയെഴിട്ട് സൂരി ഇല്ലാത്ത അരാധന പുണ്യമായതല്ല.

(6) പൂർണ്ണമായ പരസ്യവേദനയിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനായി രണ്ടുകോടി രൂപയുടെ അനുവദനം ഉറപ്പായിരിക്കണം. വാർത്താ മാധ്യമങ്ങൾക്കായി

തിരതായി അപ്പുകൾ സഭയിലേക്കു കേരളക്കയ വിത്തു കർമ്മാനയാൽ സഭ പോഷിക്കപ്പെടുകയും വളർത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ അവര ബിനാലും അരാധനാ അലങ്കരിക്കപ്പെടണം. ഈ രണ്ടുകൂടും കൂടെ നിത്യേ ധീരനവര സഭാഗങ്ങൾ എന്നു വിചാരിച്ചപ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ രക്ഷയ്ക്കു ഇവ അത്യാവശ്യമാണ്. ഇവ ഇല്ലാത്ത അരാധന പൂർണ്ണമായുള്ളതല്ല.

മുകളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പാണ്ഡാരധനയുടെ ക്ഷേത്ര പ്രധാനഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റി അല്പമായി നാം ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു. ചില ക്രിസ്തീയ സഭാഭാഗങ്ങൾ ഈ ഭാഗങ്ങളിൽ ചിലവിടാനോ യോജിക്കാൻ പറ്റാത്തതായിരിക്കാം. എങ്കിലും ഈ ഏല്പാഭാഗങ്ങളും ഉള്ളതും കുറ്റമറ്റതും നല്ലതല്ലായെന്നു അപോചിക്കട്ടെ. വിത്തു ഭിന്നസ്വത്തെയും, വട്ടാചത്തെയും, പ്രസംഗത്തെയും, പ്രാർത്ഥനയെയും, വേദപാഠനയെയും, വിത്തു കൂട്ടാലകളെയും അഗണനയായി കണക്കാക്കുന്ന അരാധനയ്ക്കും ഉണ്ടകിൻ ആ അരാധനയ്ക്കും കുറവുള്ളതും അപൂർണ്ണമായതും അല്ലെന്നു ചിന്തിച്ചാൽ മനോഹരമായിരിക്കും. ഏതെങ്കിലും ഒന്നുകൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതുവഴി കർമ്മപദ്ധതിയിൽ അല്പം എന്നു അനുഭവത്താൽ മനസ്സിലാക്കാം. (തുടരും)

ഒരു കഥ.

പുരത്തനായ ബിഷപ്പ് കിങ്ങ് എന്ന ലിംഗൻ മറ്റൊരു ഇടവകയിലെ ബിഷപ്പിന്നുപറ്റി രസകരമായ ഒരു കഥ പറയപ്പെടുന്നുണ്ട്. കാര്യം മറ്റൊരു കഠിനമായി ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു രാത്രിയിൽ അന്നുനമരണനായി കിടന്നിരുന്ന ഒരു രോഗിയെ കാണാൻ ചെല്ലുന്നമനു അയാൾ ഒരാൾ അദ്ദേഹത്തെ കൈവശമാക്കി. മുമ്പെങ്കിലും അറിയിച്ചു. തന്റെ കണ്ണും അബിഷപ്പ് പോയി. എങ്കിലും പറയപ്പെടുന്നത് സ്ഥലത്തു ചെന്നപ്പോൾ രോഗിയായിട്ടു അവിടെ അരു. ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു കേൾ. മേൽവിലാസം ശരിയായിരുന്നതാണ്. രോഗിയെയാവട്ടെ വാർത്ത. അയച്ച അളിനെയാവട്ടെ അന്വേഷിച്ചിട്ടു കാണുന്നതായ ബിഷപ്പ് വട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി.

കുറെ വർഷങ്ങളുടെ ശേഷം കൊലപാതകക്കുറ്റത്തിനു ജീവപര്യന്തം തടവുരിക്കുന്ന വിധിയിൽപ്പെട്ട ഒരാൾക്കു രോഗമായിരിക്കുന്നതു കാണാൻ ബിഷപ്പിനു അരുമു.

അ കുലപാതകൻ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയൊരു "ഒരു രോഗിയെ കാണാൻ അരുമു" കൈവശമാക്കി. മുമ്പെങ്കിലും അറിയിച്ചു. തന്റെ കണ്ണും അബിഷപ്പ് പോയി. എങ്കിലും പറയപ്പെടുന്നത് സ്ഥലത്തു ചെന്നപ്പോൾ രോഗിയായിട്ടു അവിടെ അരു. ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു കേൾ. മേൽവിലാസം ശരിയായിരുന്നതാണ്. രോഗിയെയാവട്ടെ വാർത്ത. അയച്ച അളിനെയാവട്ടെ അന്വേഷിച്ചിട്ടു കാണുന്നതായ ബിഷപ്പ് വട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി.

അങ്ങനെ ഒരു വശത്തു കൂടെ ഒരാൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നു എന്നിങ്ങനെ അറിയിക്കുന്നു ആ അളിനെ എന്നിങ്ങനെ അറിയിക്കുന്നു എന്നു തടവുകാരൻ പറഞ്ഞു.

ആ അപരതുസമയത്തു ബിഷപ്പിന്റെ കയൽ മാലാഖ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയൽ കയൽക്കൊണ്ടിരുന്നു.

സംസ്കൃതം നമ്പർ ൧൭.

ശ്രീ. സ. ധർമ്മ.

മാസാന്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ശരിയായ സമയത്തു ഒരോ വാങ്ങാനും
നായക്കാരനുമൊക്കെ ബില്ല കിട്ടുന്നതിനു വളരെ കഴപ്പും നേരിട്ടിരി
ന്നു. ഒരേ മാനേജ്മെന്റിലുള്ള വള്ളിക്കൂടങ്ങളുടെ കണക്കുകൾ ഒരു
മുദ്രയെക്കൊല്ലാതെ പല ശമ്പുവുകളിലായി അയച്ചാൽ വലതരം
ശങ്കകൾക്കും അസിസ്റ്റന്റു ഇൻസ്പെക്ടർ അപ്പീസുകൾക്കും ജോലി കൂടുതൽ
അകയാൽ മേലാൽ മാസാന്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് മറ്റുമാസം ൩-൦-൧൦-ാം ഒരോ
സിസ്റ്റന്റു ഇൻസ്പെക്ടർ അപ്പീസിലും കിട്ടിയിരിക്കണം എന്നും അതിൽ
നിമിത്തം രാമസിദ്ധവരനെ കണക്കുകൾ മേലാവിലേക്കു അയക്കുന്നതിനു
വൃത്തിയില്ലെന്നും നിർദ്ദേശമായി എഴുതി വന്നിരിക്കുന്നു. അറിയാൻ
മുകളെ മാനേജ്മെന്റിലുള്ള എല്ലാ സ്ത്രീകളിലേയും കണക്കുകൾ മാ
ത്രമെന്ന ഈ അപ്പീസിൽ കിട്ടത്തക്കവണ്ണം മാസാവസാനദിവസം കണ
ശമ്പളരസീതം അയക്കേണ്ടതും മാസാവസാനദിവസത്തെ അഞ്ചു മൂല
വരകളുടെ പുറത്തു തിരഞ്ഞെടുത്തും അകുന്നു. ചില സ്ത്രീകളിലേ ഫെഡ
മാസ്റ്ററന്മാർ ൧൦-൦-൦-യു ൧൦-൦-൦-യു അയച്ചുവരുന്നതായി കാണുന്നു. ഉ
ത്തുനിമിത്തം അഞ്ചും ആറും മാസത്തെ ഗ്രാന്റു കിട്ടാതെ ഇരിക്കുന്നു. അ
തിനാൽ നിശ്ചയമായും ൧൦-൦-൦-തന്നെ കണക്കുകൾ ൨൦-ാം അപ്പീസിൽ
ന്നും അസിസ്റ്റന്റു ഇൻസ്പെക്ടർ അപ്പീസുകളിലേക്കു അയക്കുന്നതും, രാമ
സിദ്ധവരനെ കണക്കുകൾ അയക്കാതെ മടക്കി അയക്കുന്നതും, രാമസി
ദ്ധവരനെ ഫെഡ് മാസ്റ്ററന്മാർക്കു ആ മാസത്തെ ശമ്പളം വിടിക്കുന്നതും ആണെ
ന്നുള്ള വിവരം എല്ലാ സ്ത്രീ, ഫെഡ് മാസ്റ്ററന്മാരേയും രിച്ച് പൂത്തിയിരി
ക്കുന്നു.

ഇർക്കുളം കെ. എ. വീലിങ്ടൺ (എ.എ.)

വിനോദി അടച്ചവരുടെ വേല വിവരം.

[illegible]